

Szilágyi Domokos: TRÉFÁS MESE

Mondja egyszer
édesapám:
-- Hallod, fiam, Péter!
Kifogyott már
a padláson a jó kolbászétel,
rakj szekérre
két pár ökröt,
s fogj be négy zsák lisztet,
eredj velük a malomba,
s hoztok, amit visztek!

Én a széna-
hányó villát
két marokra kaptam,
az ökröket
sürge-fürgén
szekérkasba raktam,
befogtam a
négy zsák lisztet,
s: -- Gyú te! hojszra!
csára!
Oly igaz, mint
hogy a nevem
Bokorugró Sára.

Pali molnár ül a parton,
s mint a szeszgyár,
úgy pipál.
Ráköszönök:
-- Szép jó estét
fényes délben,
Senki Pál!
A minap még
itten láttam,
-- hová lett a malma?
Egykettőre megkerítse
élve avagy halva!

Mondja erre:
-- Biz a malom meghűlt a sok víztől,
reggel-este,
éjjel-nappal
köhécsel meg prüszköl,
láza is van,
s mint egy dézsa,
földagadt az orra;
-- elment tán a
korcsomába
egy kis forralt borra.

Indulnék, de
jön a malom szembe:
hát hóttrészeg!
S azt rikoltja:
-- Itt se vagyok,
megyek és eprészek!

Úgy elszaladt,

hanyatt-homlok,
kecskebukát vetve,
mintha várná
az oldalban
eprészni a medve.

Uccu, én se
voltam lusta,
a hátára
szöktem,
fölzabláztam-
kantároztam,
aztán --kőd előttem,
kőd utánam,
elnyargaltunk,
s hogy megtértünk este,
Pali molnár
pipált még s a
csillagokat leste.

Az ám, de a
két pár ökör!
s hol a négy zsák
lisztem? --
Elementek volt
megfürödni
lenn a patakvízben,
arra úszott
épp egy apró
szivárványos ökle,
s bendőjében
eltűnt a liszt
s apám két pár ökre.

A molnárnak
fájt a foga
egy kis szekér húsrá,
nosza, nyomban leütötte,
aztán meg is nyúzta,
nyársra húzta,
megsütötte,
istenesen beevett!
Mondta is, hogy
nem kóstolt még
ilyen finom szekeret.

Mit tehettem? hazamentem,
Édesapám várt már:
-- Hát te, fiam,
Ugyanbiza hol a sújba
jártál? --

Elmeséltem,
hogy volt, mint volt,
ő meg nagyot nevetett,
s úgy megdicsért,
majd letépte
kétfelől a fületem.